

REFORMÁTUS HÍRADÓ

IV. ÉVFOLYAM I. SZÁM

A fiatalok nyelvén – merjünk teret adni az ifjúsági munkának!

Teljes szerkezeti átalakulást tervez az Erdélyi Ifjúsági Keresztyén Egyesület

Radikális szerkezeti átalakulást tervez az Erdélyi Ifjúsági Keresztyén Egyesület (IKE) vezetősége, amely az alulról felfelé építkezésre, a keretek tartalommal való feltöltésére összpontosít – tudtuk meg Tussay Szilárd programkoordinátortól, aki szerint a megújulás azért szükséges, mert a jelenlegi működési formá-

ban az egyházi ifjúsági munka 15-20 év múlva megszűnne. Bár a köztudatban úgy rögzült, az IKE nem feltétlenül a református egyház ifjúsági szervezete, a hasonló magyarországi egyesület például az evangélikus egyház köré szerveződött. Az átalakulással azonban az Erdélyi Református Egyházkerület (EREK) most kimonda-

ná: az IKE végzi az EREKben az ifjúsági munkát. Kolozsvárról egy országos vezetőség az egyházmegyei csoportok nélkül nem tudja érezni a helyi erősségeket, a fiatalok igényeit, így nem tud hatékony lenni. Éppen ezért az új struktúrában most néhány évig nem annyira a fesztiválszervezés lesz előtérben – bár az is fontos és

megmarad –, hanem létrehozni a mára felszámolódott egyházmegyei IKE-szervezeteket és megerősíteni az egyházközségi, azaz egy-egy templomi gyülekezeten belül működő ificsoportokat. Mert iskolákon, egyetemeken túl az IKE az a közösség, amely akár egy életen át elkísérhet. (Részletek a 9. oldalon)

Az IKE 2014-es mottója: Közelebb hozzád!

Majdnem kétezer év alatt kétszer hatvanfutamnyi, avagy az emmausi hályogkovács

■ Pál apostol határozott kijelentése óta – miszerint „ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitek is” (1Kor 15,14) – tudjuk, hogy a keresztyén hit, szolgálat, egyszerűen az élet egyértelműen Jézus feltámadásán alapszik. Csakhogy ennek a ténynek a fel- és elismerésén túl hol tartunk a felismerésén túl hol tartunk a páli megfogalmazásához igazodunk, hogy „próbálja meg azért az ember magát” (1Kor 11,28).

Az üdvtörténeti események mindig az úttal kapcsolatosak (nemhiába mondja magáról Jézus, hogy Ő „az út”). A húsvét történetének elbeszélései közül – stílszerűen fogalmazva – ezúttal a csak Lukács evangélistánál található emmausi út leírását (Lk 24,13) javaslom, mint pásztoroló kalauzt az önvizsgálati „körsétán”.

A feltámadás napjának estéjén Jézus szélesebb tanítványi köréből ketten mennek a páskaünnep jeruzsálemi megüleséről hazafelé. Az arcukra kiülő szomorúság oka most nem az ünnepnapok lejártá utáni szokványos, felületes (felületi) melankólia, hanem valami sokkal

életbe(-halálba)vágóbb. Nemcsak egyszerűen hazamennek, hanem egy teljesen új, az egész lényüket átfogó és felforgató létformát hagynak maguk mögött, amire pedig azelőtt mindent föltettek. Néhány nappal azelőtt lelkesedő emberhalászként jöttek Jeruzsálemba, most meg – ne tessék félreérteni, ha sarkítva fogalmazok – csüggedt „horgászokként” mennek Emmausba. A különbséget az teszi, hogy Jézus Krisztus átminősítő jelenlétét végképp elveszít(é)ttnek vélték. Maga a tény, hogy még mindig kettenként maradtak meg, arra látszik halványan utalni, hogy talán még emlékeznek arra, hogy a Mester annak idején kettesével küldte ki tanítványait a szolgálat gyakorlására.

Ketten – egyelőre még közös magányban (hiszen még tudnak egymással beszélgetni), amit majd a tanítványi közösség és a Mesterrel való együttléte emlékének halványulása külön magányná, kihunyása végül a magára hagyott ember egyedüllétévé fog sívárítani. „Minél inkább nyáj a nyáj, annál magányosabb a pásztor. Szükséges, hogy időnként elveszljék egy juh ahhoz, hogy egy magány magányához szólhasson.” – írja Gustave Thibon. Nagypéntek utáni önsajnálatunkban hajlamosak vagyunk csak a magunk árván maradását

hangsúlyozni, s teljesen figyelmen kívül hagyjuk Jézus ember és Isten általi elhagyatottságát, aki még akkor is egyedül van, amikor feltámadása után többeknek is megjelenik. Jellemző, hogy senki sem ismeri meg. Egyrészt a hi(he)tetlenség miatt, másrészt pedig, mert Jézus időnként „más alakban” (Mk 16,12) mutatkozott meg, de az is lehet, hogy a kereszthalál kínszenvedése felismerhetlenné torzította külsejét. Aki megismerné – például Tamás – ahhoz, hogy hihessen, kizárólag az érzékszerveire, főleg a látására hagyatkozva tenné. De meglepően egyedi módon, az emmausi tanítványokat éppen a látásuk akadályozta meg (szemüket – szó szerint – letartóztatta valami), hogy fel ne ismerhessék Őt. Elvileg és adatszerűen pontosan tudták, hogy mi történt, mert értesültek róla, gyakorlatilag viszont nem értették, mert képtelenek voltak értelmezni, hogy mit jelent az üres sír bizonyítékértékű látványa.

Ahhoz, hogy „látva lássanak”, értsenek és higgyenek, Jézus két olyan – szemeket és szíveket nyitogató, „hályogkovácsoló” – „beavatkozására” volt szükség, ami azóta az egyház két lényeges ismertetőjégévé vált, ezek pedig: az igehirdetés és a sákramentum. Először az addigi – azóta Ószövetség-

gé vált – iratok alapján a Messiás szenvedésének, üdvözítő halálának szükségességére mutatott rá, azaz igét hirdetett. Majd pedig Emmausba érve, a közös étkezést ugyanazokkal a mozdulatokkal nyitotta meg, mint az utolsó vacsora alkalmával, azaz úrvacsorát osztott. A tanítványok szeme csak ezután nyílt meg, s csak ezután ismerték fel nemcsak Jézust, hanem saját szívük addigi gerjedezését is. Adigra viszont Jézus eltűnt.

Azonban az út itt nem ér véget, mert Emmausból a tanítványok azonnal visszatértek Jeruzsálemba. Csalódott horgászokból ismét lelkesítően lelkesedő emberhalászként lettek, s a bizottságtétel értékű közös hitelmény megosztása közben az addig végképp eltűntnek vélt Jézus újból megjelenik, hogy a hitre jut(tat)ás folyamata továbbfolytatódjék.

Majdnem kétezer év alatt (alig) kétszer hatvanfutamnyi – ez az egyház hitéletének az idő-tér dimenzióiban képtelen megfogalmazható (eddig) pályája. Fizikailag nem nagy távolság, lelkileg azonban felmérhetetlenül „keserves és hosszú” út, amin viszont – éppen ezért – érdemes elindulni.

Tunyogi Lehel,
magyarfodorházi lelkipásztor

Napilapban, újságban és világhálón

BIBZA GÁBOR

Paulo Coelho írja: „Baldogok, akik megtehetik az első lépéseket. Egy napon megértik az emberek, hogy mindannyian tudunk az angyalok nyelvén beszélni, hogy mindannyian megkaptuk a Szentlélek adományait, és képesek vagyunk csodákat tenni, gyógyítani, látni a jövőt és megérteni az élet titkát”.

Közel két éve karácsonykor a Kolozsvári Református Egyházmegye megalakulását adtuk hírül a Református Híradó hasábjain. Olyan volt ez, mint a kisgyermek kommunikációs kényszerű, mikor felsírva jelzi környezetével jelenlétét. Az elmúlt 19 hónapban a szervezés útvesztőiben bolyongva született meg az információs világunkban elkerülhetetlen és kihagyhatatlan szélesebb kommunikációs lehetőségének gondolata.

Jelenleg az üres sír ünnepe előttünk. Az üres sír üzenetét, Jézus Krisztus feltámadását sokféleképpen lehet továbbadni. Újságban, napilapban és honlapon is. A Kolozsvári Református Egyházmegye most azt tervezi, hogy jelen legyen a lelkekben és a médiában egyaránt. Ezért készül a kolozsvári református.ro honlap és a Kehely című újság. A honlap neve is jelzi, hogy egyházmegyei honlapként a református.ro családhoz, az Erdélyi Református Egyházkerülethez tartozik. Így kívánja tudatosan vállalva betölteni feladatát a kolozsvári és vonzáskörében élő reformátusok életében. A Kehely című lap a Kolozsvári Református Egyházmegye hivatalos lapja lesz. Mindkettőre nagyon rég szükség van, végre pünkösdkor megjelenhetnek. A Református Híradó a Szabadság hasábjain keresztül a református értékrendet szeretné eljuttatni mindenkihez, a honlap a fiatalokat és a digitális szellemi táplálékot fogyasztókat keresi, a Kehely a hűséges egyháztagokat szeretné megszólítani, azokat, akiket vasárnap templomban találva fog elérni.

Pünkösdtől követően tervezni lehet a Facebook-jelenlétet is. A kolozsvári magyar napok alkalmával pedig sátorral is ki lehet merészkedni a sokadalomba. De ez már a holnapon, ez már a felnöttek válaszpontulóságával ijesztget jelenleg.

A klónozásról – a gyümölcsfákon és egyiptéjű ikreken túl

Bár a legutóbbi cikkben azt írtuk, hogy a sorozat befejezéséhez érkeztünk, most mégis közléseink még egy elgondolkodtató bioetikai témát, amellyel kapcsolatban egyházunk állást foglalt, és buzdítani szeretnénk a híveket is, hogy alakítsanak ki magukban véleményét: a klónozás kérdését tárgyaljuk.

A klón és a klónozás fogalma

A klón egy élő szervezetről ivartalan módon készült másolat, amelyben hiánytalanul megvan az eredeti szervezet genetikai állománya. Azaz a klón egy szervezetnek a pontos másolata. A másolatban kizárólag azok a gének találhatóak, mint az eredeti, ún. anyaszervezetben. A klónozás az a bonyolult folyamat, amely által ez a másolat elkészül. Ezáltal tehát nincs szükség női és hímvarsejtekre az utód létrehozásához.

Különbséget kell tenni a természetes és mesterséges klónozás között. A természetes klónok megtalálhatók a természetben. Például azok a növények vagy bizonyos férgek, amelyek osztódással szaporodnak. A növények közül megemlíthető az alga, amely osztódással szaporodik, vagy az élesztőgombák, melyek sarjadzással (bimbózással) szaporodnak. Bizonyos férgek esetében egy egyed kettéválhat két kisebb egyedre, melyek közül mindkettő az eredeti egyedhez mindenben hasonló lesz, eltekintve attól, hogy mindkettő feleakkora nagyságú lesz, mint az eredeti, teljesen azonos. De fejlettebb szinten is megtalálhatók a természetes klónok. Ide sorolják az egyiptéjű ikreket, ők ugyanis egymás pontos másolatai. A felsoroltakat maga a természet végzi, emberi beavatkozás nélkül, tehát természetes klónozásnak nevezzük.

A pozitív, elfogadott mesterséges klónozás terén meg kell említeni még egy növénytanit módszert, amelyet az emberiség a mezőgazdaságban évszázadok óta ismer és használ, ez pedig az oltás. A görög klón szó ugyanis a növényi szaporításra képes oltóágat jelenti.

A mesterséges klónozás több szerveződési szinten, a szintnek megfelelően egészen különböző céllal történhet. Ezért nem lehet a klónozás jogi és etikai vetületeit egységesen tárgyalni, hanem a különböző célokat különálló esetekként kell kezelni. Különbség van például az aközött, hogy kizárólag gyógyászati célból emberi sejtet, illetve szövetet vagy teljes embert klónoznak, s klónnal akarják-e helyettesíteni valakinek az elhunyt párját vagy gyermekét. Ez utóbbi ötletet bizonyos szekták tagjai támogatják, illetve azonos nemű vagy természetlen párok is, akik ezzel a módszerrel önmagukkal genetikailag rokon (illetve azonos) gyermeket szeretnének létrehozni. Sikeresen végrehajtott kísérletek bizonyítják, hogy klónozás útján élő emlős ivadékokot lehet előállítani. Ezt követően az ember klónozására tett kísérletek híre is elterjedt. Az ember klónozását azonban nemzetközi egyezmények jelenleg is tiltják.

Az ide vonatkozó orvostudomány a mesterséges klónozás szintjeit a következőkben állapítja meg: 1. molekuláris klónozás, 2. sejtklónozás, 3. teljes organizmus klónozás. Ez utóbbi az, amely állásfoglalásunk tárgyát képezi, ezért en-

nek tudományos lehetőségeit és etikai akadályait szükséges figyelmesebben körüljárni.

Tudományos lehetőségek

Mint már említettük, a természetben előforduló, emberi beavatkozás nélkül történő klónozás mellett lehetőség van mesterséges klónozásra is. Ennek legegyszerűbb szintje a régóta gyakorolt oltás,

Egy híres olasz embriológus, dr. Severino Antinori professzor a több száz sikeres egérkísérlet alapján úgy gondolja, hogy az orvostudománynak már van megfelelően biztonságos technikája az ember klónozásához. A klónozási akadályok ellenére ez a professzor az általa vezetett kutatócsoporttal együtt 2001 óta az ember klónozásával kísérletezik.

Mire jó a klónozás?

A klónozás eredményei használhatóak az alaputatásban, a mezőgazdaságban és a gyógyításban is. Az alaputatásban a klónozás haszná pl. az, hogy genetikailag

rengeteg kérdést vet fel: vannak, akik tudományos csodának tartják, míg mások úgy vélik, nem jó, ha az ember Istent játszik. Dolly bárány, az első klónozott emlős a fajtársaihoz képest korábban pusztult el a korai sejt- és testöregedés miatt, mert sejtanyagát egy idősebb báránytól kapta. Felmerül a kérdés: a klónozás a tudomány csodája vagy veszélyes játék a természettel?

A cikk kitér a klónozás veszélyeire: „A korai sejt- és testöregedés veszélye mindig elkíséri a klónozottakat, bár a világ első emberi klónokat létrehozó szervezete megpróbálta megke- rülni a gondot. A több csecse-

Többen tartanak a klónozás kapcsán attól is, hogy néhány év-tized múlva megrendelhető gyermekek születnek majd. Az utód neme már ma meghatározható bizonyos módszerekkel, de a géntérkép közzététele után akár a szem- és a hajszín is választhatóvá válik. A szeretteiket elveszítő „gyártathatnak” majd maguknak új gyermeket, szülőt, testvért, bárkit, akinek sejtjei rendelkezésükre állnak. Mi történik akkor, ha valakit tudta és beleegyezése nélkül klónoznak? A génállomány vajon saját tulajdon-e? Az is megállapítást nyert, hogy ha az ember klónozott állatokat fogyasztana, akkor mutációs vagy egyéb veszélynek tenné ki saját magát.

A klónozás kapcsán több a kérdés, mint a válasz. A módszerek ára előbb lesz elérhető (ma 50 ezer dollár, de szakértők szerint néhány esztendő, és a mesterséges megtermékenyítésekkel azonos árban, 20 ezer dollárért elvégezhető), minthogy megnyugtató válasz születne a sok-sok felvetődő kérdésre.

Játsszuk a Teremtőt?

A Biblia szerint a klón és a klónozás bűn: Isten, a Teremtő játszása. Mivel az emberek egyáltalán nem vehetik át Isten szerepét, éppen ezért a klón és a klónozás világszerte szigorúan betiltandó kell hogy legyen.

Mivel a klónozás egészen újkeletű, a bibliai időkben nem merülhetett fel hasonló kérdés, ezért a Bibliában nem találunk konkrétan a klónozásra vonatkozó tiltást vagy szabályozást. Viszont, ha akár az előbbi bioetikai kérdéseket (az élet Istené, eutanázia, abortusz) átismételjük, világossá válik az is, hogy mennyire illik bele a klónozás abba a tanításba, melyet Isten a Szentírásban keresztül nyújt számunkra.

Amennyiben Istent tekintjük teremtőnknek, megváltóknak és életünk tulajdonosának, nem akarhatjuk kezünkbe ragadni ezt a teremtést, alkotást. Márpedig a Szentírás egyértelműen tudomásunkra hozza, hogy: „Megteremtette tehát Isten az embert” 1Móz 1,27, vagy „én vagyok az Úr: a te szabadító és megváltó” Ézs 49,26.

Mindezek alapján a Romániai Református Egyház helyesel minden olyan orvosi és tudományos kísérletet, amely az emberi sejtek és szövetek klónozásával reményt nyújt az eddig gyógyíthatatlan betegségek gyógyítására; viszont határozottan elítéli az egész ember klónozásának még a gondolatát is.

Húsvét ünnepén erősödjen bennünk a feltámadás és az örök üdvösség hite, melyet ígér számunkra a feltámadott Jézus Krisztus, és a veszteségeinkre Ónala keressünk vigasztalást, nem pedig abban, hogy emberekként kitálalunk, felfedezünk megint egy olyan valamit, amely lavinát indít el az emberiség életében.

Feltámadása után Jézus Krisztus békességet kívánt tanítványainak. Legyen nekünk is békességünk, megnyugvásunk abban, hogy Isten az életnek és halálnak, születésnek és meghalásnak, valamint a feltámadásnak az Ura.

Ágoston-Palkó Attila,
szászfenesi lelképásztor

„...te vagy-e te...” (Norman Rockwell: *Lány a tükörnél*, 1954)

majd a már fejlettebb orvostudományt igénylő (gyógyászati céllal történő) molekuláris és sejtklónozáson keresztül eljut a teljes organizmus, akár egy élő állat klónozásáig.

1996. július 5-én Edinburgban született meg (jött létre) a világ első klónozott emlőse, egy bárány, mely Dolly néven vált híressé. Ennek a báránynak a létrejöttét sok akadály, pontosabban 227 sikertelen kísérlet előzte meg. 2001-ben birkánál nagyon gyakori betegséget kapott el, ám immunkezeléssel sikerült meggyógyítani. 2003-ban pusztult el, 6 éves korában. Halála után kitömték, és Edinburgban kiállították. Ennek a klónozott birkának a fajtársaihoz képest rövid élete azt bizonyítja, hogy amennyiben egy idősebb emlősalanyt (állatot vagy akár embert) klónoznak, bár a klón úgy születik meg, mint más utódok, mégis rövidebb lesz az élettartama, gyorsabb lesz esetükben a sejtihalál, és fokozottabban lesznek kitéve a megbetegedéseknek.

azonos kísérleti állatokat használva, a tudományos kísérletek eredményei megbízhatóbbak. A mezőgazdaságban az előnyös fajták elszaporításában játszik szerepet a klónozás hagyományos formája. Itt az a veszély, hogy az állomány elveszti genetikai sokféleségét, s ezért sebezhetőbb lesz a kórokozók szemben. Ez a helyzet jelenleg a banánnal, melyet egy agresszív gombafaj fenyeget. Az orvostudományban és a gyógyításban: a donorral meg egyező genetikai állományú sejtek elszaporítása. Ezek a sejtek tesztelhetjük a páciensre alkalmazható gyógymódokat, amely többek között a személyre szabott orvostudományban játszhat jelentős szerepet.

Miért veszélyes a klónozás?

Tavaly november végén jelent meg egy cikk az Egészségünk.hu oldalon, *Az ember mint Teremtő* címmel. Ebben a következőt olvashatjuk: „A klónozás

mő közül, akik állításuk szerint e módszerrel születtek, vannak olyanok, akik nem születtek, hanem testvéreik másolatai. Hogy ez kivédi-e a Dollynál tapasztalt gondot, azt majd az idő dönti el.”

A klónozás kapcsán felvetődő kérdések egy része magára a klónozott utódra vonatkozik. Egészséges lesz-e, mi történik, ha hamar öregszik, ha a telomerjeinek hibája sejtburjánzáshoz, rákhoz vezet? Mit tesz a tudomány, ha sérült gyerekek születnek?

Mások már a sejtek szintjén etikai megfontolásra szólítanak fel. Mi történik a mesterségesen létrehozott embriókkal, amelyek az összegetek adják? Bush elnök az Egyesült Államokban betiltott minden emberi klónozással foglalkozó kísérletet, mert a közvélemény felháborítónak tartotta, hogy abortált és mesterséges megtermékenyítésből megmaradt embriókkal dolgoztak a kutatók. Bár az elnöki szigor azóta enyhült, a kérdések megválaszolatlanok maradtak.

A fiatalok nyelvén – merjünk teret adni az ifjúsági munkának!

Teljes szerkezeti átalakulást tervez az Erdélyi Ifjúsági Keresztyén Egyesület

DÉZSI ILDIKÓ

– Az IKE célja közösségbe gyűjteni azokat a fiatalokat, akik a Szentírás alapján Jézus Krisztust megváltójuknak és istenüknek tartják, hitükben és életükben az ő tanítványai akarnak lenni, és az ő országát terjesztik a fiatalok között. Ez a Párizsi Alap 1855-ös jelmondata, amit a mai napig mottóként használunk. Az IKE tevékenységének három pillére a lelki és testi élet ápolása, az érzelmi nevelés és a keresztyén szolgálat – magyarázta Tussay Szilárd, aki szerint Magyarországon már 1883 óta működik IKE, míg Kolozsváron a Protestáns Teológiai Intézet hallgatói indították el 1921-ben. – Nagyon aktív volt, főleg a két világháború közötti időszakban, elsősorban missziós tevékenységet folytatott. A kommunista rendszerben leállították, majd 1989 után indult újra Erdélyi Ifjúsági Keresztyén Egyesület néven, az Erdélyi Református Egyházkerület mellett működő ifjúsági szervezetként – beszélt a kezdetekről.

Kapcsolatok Máltától Amerikáig

A lelki, testi, értelmi élet ápolását és keresztyén szolgálatot célzó tevékenységhez programokat – találkozókat, táborokat – társítottak. Az egyesület célcsoportja a 14–35 éves korosztály, jelenleg 46 tagcsoportot számlál. Tavaly 44 programot szerveztek országszerte, közvetlen módon 4500 fiatal szólítottak meg.

– Az ifjúsági munka sajátossága a folyamatos megújulás, frissülés. Az egyházközségi csoportok tagjai idővel „kiöregszenek”, de helyüket évente átveszik a konfirmáló generációk. Teljes megújulásról négyévente beszélhetünk, amikor a fiatalok egyetemisták lesznek, és elszakadnak az otthoni társaságtól – mutatott rá a programkoordinátor. Hozzátette: a Főiskolás Ifjúsági Keresztyén Egyesület (FIKE) létrejötté éppen annak köszönhető, hogy az otthoni egyházi csoportokból kiöregedett, egyetemista korosztálynak próbálták ugyanazokat a lehetőségeket kínálni, amelyeket az otthoni egyházi csoport is megteremtett számukra. A FIKE az IKE mellékágaként, szakosztályként működik. Természetesen szerveznek közösen is rendezvényeket, mert nagyon fontos számukra, hogy már a találkozókon, táborokban meg tudják szólítani azt a közösséget, amely egyetemistaként felköltözik Kolozsvárra vagy Marosvásárhelyre.

A '90-es évek elején a Királyhágómelléki Ifjúsági Keresztyén Egyesület is megalakult, de azóta átvette szerepét a KRISZ (Királyhágómelléki Református Ifjúsági Szövetség).

– Kapcsolatban állunk velük, különböző platformokon – mint a Kárpát-medencei ifjúsági egyházkerületek ifjúsági referenseket és az ifjúsági szervezetek vezetőit tömörítő GEKIB-en, vagy az Erdélyi ifjúsági fórumon –, évente többször találkozzunk. Tavaly novemberben Konfi+ konferenciát szerveztünk Marosvásárhelyen. A magyarországi egyesületnek KIE a neve, logójuk is hasonlít a miénkhez, annyi a különbség, hogy

ők inkább az evangélikus egyház köré tömörülnek. A KIE-vel is nagyon jó a kapcsolat, közösen szerveztünk táborokat, találkozókat. Most ők is átalakulóban vannak, ott is tisztújítás következik, akárcsak nálunk – magyarázta, de még nem ért véget a felsorolás, mert az IKE a Magyar Ifjúsági Tanácsnak is egyik alapító tagja, és mai napig tevékeny szervezete, ugyanakkor az Európai IKE (YMCA Europe) tagszervezete is. Idén a World Alliance of YMCA globális szervezetbe is meghívták őket, ennek Amerikában lesz a közgyűlése és egyeztető fóruma.

– Másik ernyőszervezetünk a European Fellowship ökumenikus ernyőszervezet, amely 18 európai országban van jelen, és együttműködésünknek köszönhetően nagyon sok fiatal tudunk külföldre utaztatni cserkapcsolatokra és képzésekre. Tavaly például Izlandon, illetve Strasbourgon vettünk részt egy-egy képzésen, és egy hazai csoportot Máltába is sikerült eljuttatni – mesélte.

Sportnapok, munkatársképzés, IKE-találkozó

Az IKE országos programjai közé tartoznak az IKE Országos Sportnapok, ahol kilenc sportágban – foci, kosárlabda, kézilabda, röplabda, szaladás, úszás, korongdobálás, lánthévíz, sakk – mérkőzhetnek meg a csapatok három napon keresztül. Kézdivásárhely vagy Sepsiszentgyörgy a helyszíne, tudniillik az országos programok összeállításakor a szervezők odafigyelnek rá, hogy egész Erdély területét lefedjék, főleg a távolságok miatt.

– A munkatársképző tanfolyamot (MKT) régóta szervezzük, ennek keretében ifjúsági munkatársakat nevelünk a lelkészek mellé. Gyülekezeti szinten a lelkészek rengeteg dolga van, és úgy gondoljuk, hogy a laikus munkatársak nagyon sokat segíthetnek. A tanfolyam elméleti részét három hétvégén sajtóíthatják el a résztvevők, a kötelező gyakorlatra nyári programjainkon van lehetőség – mondta Tussay. – Ezek közül kiemelném

az IKE-találkozót, amelyet idén 11. alkalommal, Csomakőrösön szervezünk július 31. és augusztus 3. között, továbbá az algyógyi angol nyelvtáborokat és a gitártáborot, amelyek folyamatosan telt-házzal zajlanak. Pozitívumuk, hogy a részt vevő fiatalok a táborokat követően bekapcsolódnak az IKE programjaiba, de akár a munkába is – tette hozzá.

Országos Bibliaismereti Vetélkedőt is szervezünk, itt a 15 egyházmegye csapatai mérik össze tudásukat. Minden csapat 2-3 főből áll, az előre elküldött anyagból kell felkészülni, és a teológusok segítségével összeállított feladatlapot megoldani.

– Szintén hagyományos programunk az idén decemberben 14. alkalommal esedékes Várom az Urat Adventi Keresztyén Zenefesztivál. Állandó tevékenységünk az IKE Karaván, amely meghívásos alapon különböző programokkal érkezik egyházi rendezvényekre, legyen az egy ifjúsági zenekar fellépése, áhítat, előadás vagy esetleg különböző csoportdinamikai játékok. De nagy sikernek örvend a tavaly másodszer megrendezett önkéntes gála is, amellyel az önkéntes munkatársaknak próbáljuk megköszönni egész éves fáradozásukat – tette hozzá.

– Kolozsváron a 12 gyülekezetből talán 4-5-ben zajlik állandó ifjúsági munka, ami nem túl jó arány, de ez sajnos Erdély szinten se jobb. A mai fiatalok nagyon rendezvényfüggő, úgy nőtt fel, hogy folyamatosan programokat kínáltak számukra, amelyek közül csak válogatnia kellett. Éppen ezért kell változtatni, és az ifjúsági munka középpontjában álló bibliórát a legmegfelelőbbben találni, a fiatalok nyelvén. Ha fel akarjuk kelteni az érdeklődésüket, akkor fel kell vállalni más tevékenységeket is, amelyek a sporthoz vagy mozgáshoz, esetleg bulihoz, vetélkedőkhöz állnak közelebb. Ugyanakkor ez az a közösség, amely akár egy egész életen át elkísér, mert iskolából elballagnak, majd egyetemi évek alatt is új és új csoportokba kerülnek a fiatalok. Arra kell törekedni, hogy az ifjúsági csoport baráti társaságként is tovább él-

Tussay Szilárd: változás nélkül az IKE 20 éven belül eltűnik

jen. De a legfontosabb, hogy a lelkészek mellett olyan ifjúsági vezetőket neveljünk, akik hitelesek a fiatalok szemében és igényeket megértenek. Merjünk teret adni az ifjúsági munkának – hívta fel a figyelmet Tussay. – Eleinte – amikor még csak két nyári fesztivál között kellett dönteni – az egyház fel tudta venni a versenyt a különböző rendezvényekkel, de most már rengeteg a tábor és a fesztivál. Nem szabad velük síkra szállnunk, ehelyett inkább az általunk felvállalt értékeket kell közvetítenünk a külvilág felé – hangsúlyozta.

Megerősíteni a területi ifi szervezeteket

– Az IKE nem épült rá az egyházi struktúrára egészen mostanáig, az új felépítés ezen változtatna, hogy kiküszöböljük az egyesület és az egyház párhuzamosan zajló tevékenységét. Az országos vezetőség szervezi országos programjait, de közben kezd lemorzsolódnani a legalsó, az egyházközségi és egyházmegyei szintje, ami az alap. Az egyetlen kapcsolat a kettő között az IKE Karaván, mert az utazó titkár folyamatosan látogatja az egyházközségeket, egyházmegyéket, éppen ezért kellene az egyházközségi csoportok megerősítésére összpontosítani, illetve az egyházmegyei szintet újra létrehozni – beszélt az esedékes változásról. – A következő években nem a nagyszabású fesztiválok szervezésére kell összpontosítanunk, hanem a belső építkezésre, az egyházközségekben megvalósuló igényfelmérésre. Ha már megvan ez az alap, akkor követ-

kezhet az egyházmegyei ifjúsági szövetség létrehozása, így épülve rá az egyházi struktúrára az eredményes munka reményében. Az elképzelés szerint az egyházmegyei szövetség laikus vezetőséget választ: elnököt, alelnököt, titkárt, pénztárost és az egyházmegyei ifjúsági előadót, akivel a vezetőség együtt dolgozik – tette hozzá Tussay.

A programkoordinátor szerint az egyházmegyei ifjúsági szövetségek megalakulásával egyrészt a felelősség is áthárul a helyi vezetőségre, másrészt anyagi vonzata is lehet ennek a változásnak, hiszen ha az egyházközségek pénzalapot különítenek el költségvetésükből az ifjúsági munkára, akkor az így begyűlt összegből egyházmegyei szinten már van egy alap, amelyből el lehet indulni, lehet dolgozni (pl. egyházmegyei szintű rendezvények szervezése).

Az új struktúra értelmében az egyházkerületi ifjúsági munkát a vezetőtanács tervezi majd, amelyben részt vesz az IKE elnöksége, az egyházmegyei képviselői, az IKE utazótitkár, a FIKE lelkészek képviselője, a kollégiumi lelkészek képviselője, a teológiai ifjúsági elnök.

Az IKE-elnök, egyben egyházkerületi ifjúsági előadó feladata egyházi szinten képviselni az egyesületet. Az alelnök fogná össze és irányítaná a 15 egyházmegye munkáját, az országos programokért felel és foglalkozna az önkéntesekkel. Az ügyvezető igazgató lenne az egyházkerület ifjúsági referense, az egész szervezet mozgatórugója, aki képviseli az egyesületet a civil szférában és tartaná a kapcsolatot képviselői szinten, belföldön és külföldön. A titkár dolga lenne követni és számon kérni a gyűléseken elhangzott, határidős feladatok kivitelezését. A pénztárosnak a költségvetési tervet kell összeállítani, ő felel az IKE pénzügyeiért. – Az IKE közgyűlés elfogadta már az új felépítés tervezetét, már csak az Erdélyi Református Egyházkerület Igazgatótanácsának kell jóváhagyania, majd júliusban az Erdélyi Református Egyházkerület Közgyűlésének kimondania, hogy az Erdélyi Református Egyházkerület ifjúsági szövetsége az IKE-jegette meg.

– Összel rendkívüli IKE Közgyűlést tartunk, ahol a reményeink szerint a nyáron jóváhagyott új felépítés alapján választunk majd új elnökséget. Onnan kezdve a következő évek az építkezésről szólnak. Azon kell dolgoznunk, hogy tartalommal töltsük fel, és emberekre, személyes kapcsolatokra érezzük ki a szervezet életét. Emiatt nagyon sok terepmunka vár a munkatársakra – vázolta a következő időszak feladatait. – Ha kiépül az egyházmegyei szintű szervezet, akkor az országos elnökségnek már csak ezzel az elnökséggel kell tartania a kapcsolatot. Illetve régiókénti irodákat működtetnénk, adminisztrációs célból, Algyógyon, Marosvásárhelyen, Kolozsváron és Sepsiszentgyörgyön. A regionális kapcsolattartás azért is előnyösebb, mert az országos vezetőség Kolozsvárról nem tudja felmérni az egyházmegyeként változó igényeket – tette hozzá a programkoordinátor, aki bízik a szerkezeti átalakulás gördülékenységében.

Az IKE közösség akár egy életen át elkísér

Magyarpalatka 220 lelkes, és lelkes!

■ Sokan mondják: a lelkipásztori élet olyan, mint a vonaton utazás. A különbség csupán anynyi, hogy az állomáshelyeket, az útvonalat soha nem lehet előre ismerni. Emberileg nézve ez maximális vakmerőségnek tűnhet, keresztyén szemmel azonban azt lehet mondani, hogy nem más, mint „az Isten „bolondsága”, mely bölcsőbb az emberek bölcsességénél” (1Kor 1,25). Ezt támasztotta alá az Úr életem utóbbi néhány hónapjában, talán hangsúlyosabban, mint bármikor. Rá kellett jönnöm ugyanis, hogy nem feltétlenül az a jó nekem, amiért foggal-körömmel küzdök, hiszen amit Isten nekem rendelt, bizony készen áll, s a megfelelő időben megadja azt az ő szolgájaknak.

Így kerültem lelkipásztor-ként Magyarpalatkára, egy 220 lelkes gyülekezetbe. Új emberek, új közösség, de ennek ellenére már a legelején ott volt bennem az érzés: nem vagyok idegenben. Tudniillik a mezőségi ember olyan tulajdonsággal rendelkezik, amellyel nem sokan dicsekedhetnek: közvetlen egyszerűségével és kedvességével pillanatok alatt meg tudja teremteni azt a közeget, ahova ha már egyszer valaki „belekóstolt”, biztosan visszavágyik. Ez a lelkület a személyes beszélgetések során szinte kivétel nélkül érzékelhető, s bizony nem kevéssel könnyíti meg a lelkipásztor dolgát, ha a hívek részéről már az elején tapasztalja ezt a fajta befogadó szeretetet.

Gyakran megkérdezik tőlem az ismerősök, rokonok vagy éppen lelkipásztor szolgatársaim, hogy hány lelkes a palatkai gyülekezet. S én mindig elmondom, hogy 220 lelkes, és „lelkes”! Mert bizony eddigi tapasztalataimat kénytelen voltam felülírni akkor, amikor ide kerülve azt láttam, hogy itt az adakozás nem kényszerből, hanem az emberek jóvoltából történik, azaz: nem azért adakoznak, mert „azt mondta a pap, hogy adakozni kell”, hanem legtöbbször személyes indíttatás és lelki készlet áll az adományok mögött. Talán éppen ennek a viszonyulásnak köszönhető, hogy míg sok helyen hasonló méretű gyülekezetek stagnálnak, vagy éppen a lemondás és a feladás lesz úrrá fölöttük, Magyarpalatkán tervezni és építkezni akaró közösség él!

Nem kis meglepetés volt számomra az a terv, amit elődömtől örökölttem, ti. Palatkán a református közösség Református Kulturális Központ építését tervezi. Olyan létesítmény volna ez, melyben falumúzeum, könyvtár és internetközpont, multifunkcionális konferencia- és előadóterem, illetve konyha, hálószobák és fürdőszobák mind egy fedél alatt működne. Bátor terv ez, némelyek szerint túlzottan merész, de ugyanakkor hasznos és szükséges. Tudjuk azt, hogy időigényes és talán hosszadalmas lesz az építkezés, de bátran nekifeszülve s a cél felé tekintve hiszünk, hogy Isten is társunkká

Új emberek, új közösség, mégis: nem vagyok idegenben

válík ebben a munkában. Örvendetes látni, hogy heterogén környezetben, ahol román, magyar és cigány egymás mellett él, olyan gyülekezetben, amely lélekszám szerint már a kis gyülekezetek közé sorolható, íme, nem a feladás van napirenden, hanem a tenni akarás! Tenni Magyarpalatkáért, tenni reformátusságunkért, tenni magyarságunkért!

Megvallom őszintén, nem egyszerű olyan előd után beállni a szolgálatba, aki úgymond magasra tette a mércét. Lelki-

pásztor elődöm, Szabó István János hét év szolgálat alatt rengeteg szép dolgot valósított meg Palatkán, s további terveket hagyott maga mögött. Ettől vissza lehet riadni, de ugyanakkor hatalmas motivációs tényezőként is fel lehet fogni, mert ez azt jelenti, hogy élő református közösség van ebben a mezőségi faluban. Merhetünk tervezni és merhetünk cselekedni, mert mindeddig megsegített bennünket az Úr, s hiszünk, hogy ezután is gondja lesz az ő népének jelene és jövője felől.

Ezzel a hittel kezdem el önálló lelkipásztori szolgálatom a magyarpalatkai gyülekezetben, s a jövő felé tekintve, ennek a közösségnek pásztoraként azért imádkozom, amit Pál apostol így fogalmazott meg: „a sarokkő maga Krisztus Jézus [legyen], akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által”. (Ef 2,20b–22).

Cseh Zoltán,
magyarpalatkai lelkipásztor

Tordaszentlászlói modell – az alap a presbitereké

■ Néhány éve az a gondolat fogalmazódott meg bennem, hogy amikor meghívást kapok imaheti szolgálatra, akkor ne egyedül vagy a családom tagjaival menjek a vendéglátó gyülekezetbe, hanem vigyem magammal gondnokunkat és néhány presbitert. Ezzel a kezdeménnyel azt szerettem volna elérni, hogy presbitereinknek legyen közvetlen

betekintése egy másik gyülekezet életébe, munkájába. Lelkészi szolgálatom során azt tapasztaltam, hogy előjáróink legfennebb a szomszédos gyülekezetet ismerik, ahol általában hasonló problémákkal, tényezővel találkozhatnak. Ahhoz, hogy a megújulás, változás lehetőségét felkeltsük, szükséges, hogy minél több közösségnek az életébe bepillantásunk legyen.

A kilencvenes években jó szándékú emberek a nyugat-európai gyülekezeti modelleket hozták el közénk, amelyek nagyon sok esetben nem voltak életszerűek az itteniek számára, ezért nem is tudták meghonosodni. Néhány gyülekezetet látva úgy gondolom, hogy van mit tanulnunk egymástól. Tehát elindultunk gyülekezeti látogatásokra. A meghívó lelkészeket arra kér-

tem, kérjék meg a helyi presbitereket, gondnokokat, szakítsanak egy kis időt a találkozásra. Fontos, hogy ne csak a lelkipásztor elmondásából ismerjük meg egy gyülekezetet, hanem hallgassuk meg előjáróit is.

Néhány éves egyoldalú gyakorlás után elérkezettnek láttuk, hogy itthon is meghonosítsuk ezt a modellt. Érdekes ennek a kiváltó oka. Gyakori kérdés volt, hogy miként lássuk vendégül a meghívott lelkészeket. Néhány évig presbiterek, gyülekezeti alkalmazottak vendéglétek meg a meghívott lelkészt. 2013-ban fogalmazódott meg először az a megoldás, hogy mi is úgy hívjuk meg a lelkészeket imaheti szolgálatra, hogy hozzanak magukkal presbitereket. A vendégeket a tordaszentlászlói presbitérium fogadta. Ahhoz, hogy első alkalommal megkönnyítsük a szervezést, és meg hozzuk a helyiek kedvét, olyan lelkészeket hívtunk meg, akik valamilyen módon kötődtek Tordaszentlászlóhoz. Külön öröm volt, hogy a presbiterek feleségeit is be tudtuk vonni ezekbe az együttlétekbe, hiszen ők voltak a fogadások legfőbb előkészítői. Istentisztelet után közösen ültünk asztalhoz, és kezdődhetett az ismerkedés, beszélgetés. Meghallgathattuk vendégeink beszámolóját, bemutathattuk mi is gyülekezetünk életét. Megismerhettük egymást, tanulhattunk egymástól. Az imaheti szolgálat területét ezáltal kitérteltük, és így nemcsak a lelkipásztorok végeznek szolgálatot, hanem a

presbiterek is azáltal, hogy időt szakítsanak egymás megismerésére.

Amikor a 2014. évi imahét szoba került a presbitérium megbeszélésére, már nem volt kérdés, hogy Tordaszentlászló miként szervezzük. Idén kalotaszegi gyülekezetekből hívtunk lelkészeket és presbitereket. Érdekes tapasztalat volt, hogy bár Tordaszentlászló Kalotaszeghez tartozik, mégsem ismerték egymás gyülekezeteit sem a lelkészek, sem a presbiterek. Nyolc, számunkra új gyülekezet megismerésével lettünk gazdagabbak az idej imahétén.

Ezzel a kezdeménnyel azt szeretném erősíteni presbitériumunkban, hogy ők a gyülekezet felelős testülete. A lelkész személye nem elhanyagolható a gyülekezet életében, de az alapot a presbitereknek kell adnunk, mert ők azok, akik ebben a közösségben születtek, ennek a közösségnek a hagyományait, jellegzetességeit ismerik, de ők azok is, akik ezért a közösségért felelősséget vállalnak. Isten első sorban rájuk bízta a gyülekezet irányítását, és ezt akkor tudják felelősségteljesen megtenni, ha mások példájából megtanulják és integrálják azt, ami jó, hasznos az itteniek számára. Tordaszentlászlón lelkipásztorok és presbiterek egységesen végzik az imaheti szolgálatot. Minden gyülekezetnek ajánljuk a tordaszentlászlói modell kipróbálását, gyakorlását.

Balázs Attila,
tordaszentlászlói lelkipásztor

Jó, hogy a különböző egyházközsegek presbiterei időt szakítsanak egymás megismerésére